

EXPLORATORII

Lacul Marelui Urs

ERIN HUNTER

EXPLORATORII

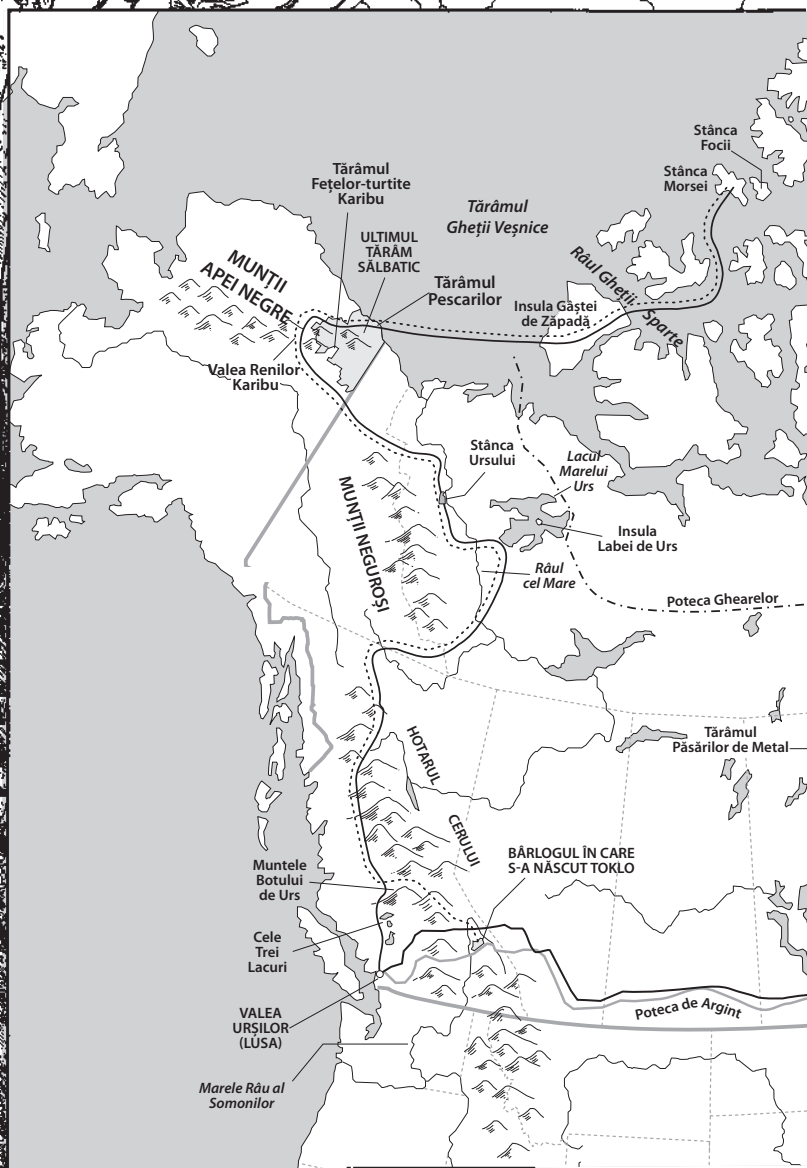
Lacul Marelui Urs

Cartea a II-a

Traducere din limba engleză de
Mariana Piroteală

Îi mulțumesc în mod deosebit lui Cherith Baldry

Călătoria urșilor, așa cum o văd urșii

Călătoria urșilor, așa cum o văd oamenii

CAPITOLUL 1

Lusa

Lusa l-a măsurat pe Toklo din priviri. Era de două ori cât ea; în luptă, prinsă sub greutatea lui, se gândise că o s-o răpună fără doar și poate. Dar în clipa aceea, văzându-l cum stă ghemuit în fața ei, nu se mai temea de el. Lumina roșiatică a soarelui se strecura printre frunze, colorând blana cafenie a lui Toklo cu pete de un roșcat arzător.

Găsise puiul rătăcit al Okăi.

„L-aș fi putut căuta toată viața fără să-l găsesc“, și-a spus Lusa. „Oare m-au călăuzit spiritele?“

Toklo a săgetat-o cu privirea.

— De unde știi cum mă cheamă?

— Te... te căutam, s-a bâlbâit Lusa. Am venit de hăt departe, din Valea Urșilor.

— Din Valea Urșilor? a făcut Toklo. Ce-i aia?

— E un loc în care trăiesc urșii, a explicat Lusa, ceva mai încrezătoare. Urși negri, ca mine, urși grizzly și urși polari uriași. Fețele-turtite ne dau de mâncare și ne îngrijesc când suntem bolnavi, iar alte fețe-turtite vin și se uită la noi. Mai sunt și alte animale acolo, a adăugat ea. Tigri și flamingi și animale cu un nas lung, care atârnă.

Toklo a întrerupt-o cu un pufnet de dispreț.

— Trăiai cu alte animale? a mârâit el neîncrezător. Mâncai ce-ți dădeau fețele-turtite? Urșii adevărați nu fac așa ceva. Ce fel de urs ești tu?

Lusei i s-a pus un nod în gât; Toklo părea tare mânios, iar ea nu se simțea în stare să îi țină piept într-o nouă încercare. Dar îi promisese Okăi să îi transmită mesajul singurului ei pui care mai era în viață.

— Fețele-turtite au dus-o pe mama ta în Valea Urșilor. A... a murit acolo.

A hotărât că nu are rost să îl supere și mai tare pe Toklo spunându-i că Oka înnebunise de durere pentru că își pierduse puii și fusese așa de răvășită, încât atacase o față-turtită.

— Înainte să moară, mi-a încredințat un mesaj pentru tine. A spus...

— Nu vreau să-l aud! a izbucnit Toklo și s-a întors cu spatele.

Lusa a tresărit și a făcut un pas spre el.

— Dar am promis...

— Am spus că nu vreau să-l aud! Nu vreau să știu nimic de ursoaica aia. M-a părăsit. Nu e mama mea!

A împroșcat cuvintele cu furie și a plecat vijelios, strivind sub labe frunzele uscate. Nu s-a oprit decât sub un brad strâmb.

— Îi părea rău, a murmurat Lusa.

Nu credea că Toklo o mai aude. Fără să o privească, ursul a mârâit:

— Du-te înapoi în Valea Urșilor, de unde-ai venit!

Lusei nu îi venea să creadă. Își riscase viața ca să îl găsească și să-i transmită mesajul Okăi. Se așteptase ca Toklo să îi fie recunoscător. Poate chiar să-i devină prieten, ca să nu mai fie atât de singură. Ce făcuse de îl înfuriase atât de tare?

Nu se putea întoarce în Valea Urșilor. Sălbăticia era mai vastă decât își închipuise vreodată. Era înspăimântătoare și

derutantă. Dar și captivantă. După libertatea pe care o gustase în ultimele luni cerești, nici prin cap nu-i trecea să se întoarcă în spațiul înghesuit în care doi, trei copaci țineau loc de pădure. Dar ce avea să facă Toklo dacă nu pleca? Și-a încheștat fălcile, încercând să își rețină un scâncet. Nu avea de gând să-i arate lui Toklo cât de speriată este.

Lusa s-a întors ca să se uite și la celălalt pui de urs brun, care stătea și o cerceta cu multă curiozitate. Și-a înclinat capul într-o parte, amintindu-și ce văzuse înainte de lupta ei cu Toklo. Alergase după un iepure-de-câmp, nu? Un mârâit care îi venea din burtă i-a amintit că în viața ei nu fusese mai hămesită. Alergase după un iepure-de-câmp, care se transformase într-un pui de urs.

Mama ei nu îi povestise nimic despre iepuri care se transformă în urși. De fapt, nu îi povestise nimic despre niciun fel de animal. Ce era, urs, iepure? Avea să se preschimbe iar? Lusa îl privea bănuitoare, întrebându-se unde îi dispăruseră urechile lungi.

Puiul de urs brun s-a ridicat și a venit la ea. Era mai mic decât Toklo și avea ochi blânzi și curioși.

— Pe mine mă cheamă Ujurak. Tu ești Lusa, nu?

Lusa a încuviințat din cap.

— Tu ești... urs sau iepure? a spus ea.

Ujurak a ridicat din umeri, înfoindu-și blana cafenie și strălucitoare.

— Nu știi, a recunoscut el. Pot să fiu multe. Somon, vultur... Uneori sunt pui de față-turtită.

Lusa s-a crispat. Să fie Ujurak o față-turtită dintre cele bune, cum erau cele care îi hrăneau în Valea Urșilor, sau una dintre cele periculoase, care urlau și trăgeau în urși cu vergi de metal?

— De ce-ai vrea să fii o față-turtită?

— Eu nu vreau neapărat să fiu ceva anume, a răspuns Ujurak. În afară de urs, desigur. Dar se întâmplă pur și simplu, a adăugat el, aruncându-i lui Toklo o privire vinovată. Încerc să mă controlez, dar nu prea îmi iese deocamdată.

— Adică de fapt ești urs?

Lusa și-a întins gâtul și s-a uitat cu luare-aminte. De data aceasta, Ujurak avea urechile mici și rotunde, fără îndoială; nu ca ale unui iepure.

— Așa cred, a zis Ujurak confuz. Așa sper.

Lusa s-a uitat în jur. Copacii creșteau unii lângă alții, iar la poalele lor creșteau câteva tufe cu fructe de pădure, dar nu se simțea miros de fețe-turtite sau de câini.

— Țsta e teritoriul lui Toklo?

Puiul cel mare de urs grizzly părea suficient de puternic încât să își lase urmele de gheare pe copaci și să își apere de alți urși teritoriul de unde făcea rost de hrană.

— Nu, suntem în călătorie, a zis Ujurak, iar în ochi i s-a aprins o luminiță ca de chihlimbar. Mergem spre tărâmul în care spiritele urșilor dănuiesc pe cer.

— Unde e asta?

Ujurak și-a privit labele. Erau, fără îndoială, labe de urs, și-a spus Lusa.

— Nu știm exact. Ne luăm după stele, a mărturisit el, înălțându-și din nou privirea. Dar trebuie să ajung acolo. Oricât ar dura.

Ceva a îmboldit-o pe Lusa să își lipească nasul de urechea moale a puiului de urs.

— O să găsiți ce căutați, sunt convinsă.

Ujurak s-a uitat adânc în ochii ei.

— Tu chiar înțelegi, nu-i așa? a întrebat el blând. Pentru că tu ai tot mers până când l-ai găsit pe Toklo.

Lusa a încuviințat din cap.

— I-am promis Okăi c-o să-l găsesc, și asta am făcut.

— Vii și tu cu noi? a întrebat Ujurak. În locul în care dănuiesc spiritele urșilor?

Lusa s-a întrebat dacă spiritul Okăi o să fie și el acolo și dacă o să îi spună chiar ea puiului ei cât de mult îl iubește. Tare ar fi vrut să fie martoră la așa ceva! Și, oricum, nu avea unde să se ducă în altă parte. În plus, reușise să-l găsească pe Toklo, nu? Poate că Ujurak avea nevoie de ajutorul ei ca să găsească locul pe care îl căuta.

— Da, vin, s-a hotărât ea.

— Super! a făcut Ujurak, lăsându-se în patru labe.

Deși era mai mic ca vârstă decât Lusa, la trup era mai mare, așa că ursoaica a făcut un pas înapoi, ca să nu fie lovită.

— Crezi că pe Toklo o să-l deranjeze? a întrebat ea, trăgând cu ochiul la ursul brun care stătea sub brad, cu spatele la ei. Se pare că nu mă place prea tare...

Ujurak i-a urmat privirea.

— Toklo nu prea place pe nimeni. Nici măcar pe mine, a spus el în șoaptă.

Lusa l-a privit surprinsă, dar, înainte să apuce să spună ceva, Toklo s-a întors la ei, pe sub crengile subțiri ale copacilor. I-a aruncat Lusei o privire furioasă.

— Nu vrem să ne încetinești, a avertizat-o el.

Lusa cu greu și-a reținut un mârâit. Nu era călătoria lui Toklo, ci a lui Ujurak, așa că nu avea de ce să facă pe șeful cu ea. Dar s-a mulțumit să clatine ușor din cap.

— O să țin pasul cu voi, a promis ea, deși spera că se vor opri în curând să mănânce, fiindcă îi chiorăia stomacul de foame și de-abia se mai ținea pe picioare.

Toklo a clătinat din cap.

— De ce pierdem vremea aici? Trebuie să ne găsim adăpost pentru la noapte.

Fără să mai scoată o vorbă, s-a afundat în umbrele de sub copaci. Ujurak a pornit după el cu pași iuți, legănându-și ciotul de coadă.

Lusa nu s-a grăbit după ei. Chiar asta voia de fapt? Să fii urs sălbatic nu înseamnă să umbli cine știe pe unde alături de doi urși bruni, nu? Dar singura alternativă era să rămână acolo, fără ei, și se cam săturase să fie singură. „Până și urșii sălbatici au tovarăși“, și-a amintit ea.

— Așteptați-mă! a strigat și a pornit în grabă, ca să îi prindă din urmă pe noii ei tovarăși.

Lusa s-a așezat într-o poziție mai comodă și a căscat de i-au trosnit fălcile. Lumina lunii se strecura printre frunze și îi preschimba labele în argint. Stătea ghemuită într-un copac, acolo unde două crengi groase se împreunau cu trunchiul și formau o adâncitură micuță, cât să încapă un ursuleț.

Știa că ar trebui să doarmă, dar o mânca blana de curiozitate și, ori de câte ori închidea ochii, entuziasmul o făcea să îi deschidă iar. Îl găsisese pe Toklo și pornise într-o nouă călătorie, însă niciunul dintre ei nu știa încotro o să le fie purtați pașii.

Toklo și Ujurak se înghesuiseră într-o groapă printre rădăcinile copacului. Nici ei nu dormeau; Lusa îi auzea fiindu-se și fornăind dedesubt. A auzit mârâitul gros al lui Toklo și a întins gâtul să-l audă mai bine.

— E ridicol, spunea el. Nu poate să stea cu noi.

Lusei i s-a strâns stomacul de frică. Până la urmă, Toklo chiar avea s-o părăsească?

„Nu-mi pasă! Dacă nu mă lasă să merg cu ei, o să-i urmăresc, pur și simplu.“

— Ai spus că poate să vină, i-a amintit Ujurak.

— Ba nu!

— Păi nici n-ai spus că nu poate.

— Spun acum, a răspuns Toklo supărat. De ce am vrea să umble cu noi un urs negru și prost? Ai auzit ce a spus. Vine dintr-un loc în care nu trebuia să-și prindă singură prada. O hrăneau fețele-turtite și stăteau și se zgâiau la ea. Ce fel de urs e ăsta?

— Mie mi se pare interesantă, a răspuns Ujurak.

Toklo a pufnit.

— E un amărât de urs negru. O să mergem mai încet din cauza ei.

Lusa ar fi vrut să sară din copac și să îl înfrunte pe Toklo. Poate că nu se născuse ea în sălbăticie, dar se descurcase foarte bine vreme de mai multe luni cerești. Voia și ea să fie urs sălbatic, chiar dacă asta însemna să nu se mai întoarcă niciodată în Valea Urșilor, la familia ei. Iar urșii negri erau oricând mai tari decât urșii grizzly! Tatăl ei spusese că ei sunt regii pădurii.

Tocmai se pregătea să sară, când deodată a vorbit Ujurak. Avea un glas blând și părea mai matur decât înainte.

— Cred că era soarta mea s-o găesc pe Lusa. Cred că e menirea ei să vină cu noi.

Toklo a pufnit batjocoritor.

— Oricum, dacă nu e în stare să țină pasul, n-o să mai vrea ea să stea cu noi, a continuat Ujurak. Dar eu cred că spiritele urșilor o așteaptă, așa cum ne așteaptă și pe noi.

Deasupra lor, pe când stătea ghemuită în culcușul ei și scruta bezna, încercând să îi vadă, Lusa s-a înfiorat. Oare avea dreptate Ujurak? Oare o așteptau spiritele urșilor?

Spiritele căror urși? Și de ce?

CAPITOLUL 2

Toklo

Toklo se foia neliniștit lângă Ujurak. Puiul adormise și sforăia ușor, făcând să tremure o frunză uscată lipită de nasul lui. Dar burta lui Toklo fremăta de parcă ar fi mâncat putreziciuni, și nu putea să doarmă.

„De vină e numai ursul ăla negru! Nu vreau să meargă cu noi!“ Invidia îl sfâșia ca o gheară. „Ujurak e prietenul meu! De ce trebuie să vină ea și să strice totul?“ Ar fi vrut să măriaie, dar s-a abținut. Dacă Ujurak și Lusa se plăceau așa de tare, n-aveau decât să călătorească singuri. Măcar așa n-ar mai fi trebuit să le poarte și lor de grijă.

Toklo a oftat din adâncul rărunchilor. Nu era chiar așa de simplu. Ujurak, care stătea ghemuit într-o pată de lumină, părea mic și fără apărare. Puiul era atât de nesăbuit, încât ar fi fost în stare să se arunce în brațele primejdiei fără să se gândească de două ori. Și dacă i s-ar întâmpla odată să nu se transforme în animalul potrivit? Dacă mergea mai departe împreună cu Lusa, nu avea să supraviețuiască mai mult de câteva răsărituri de soare. Avea nevoie de cineva mai puternic, care să îl ajute.

„Și de ce trebuie să fiu eu ăla?“ Toklo s-a foit iar, de parcă întrebarea ar fi fost un con de pin care îi pătrundea în

carne. „Nu trebuie“, a zis un glas mărunț din adâncul lui. Dacă Toklo voia să rămână doar cu Ujurak, decizia era doar a lui, nimeni nu putea să îi spună ce să facă. Toklo l-a privit iar pe Ujurak. O frunză poposise pe umărul lui, aruncând o umbră micuță pe blana luminată de lună. Toklo și-a amintit de un alt pui acoperit cu frunze, dar și cu țărână și vreascuri. Răsuflarea lui fusese blândă ca lumina lunii, până când se risipise în neant, iar lângă Toklo nu mai rămăsese decât un trup rece și pustiit.

„Îmi pare rău, Tobi“, a șoptit Toklo. Își privise fratele murind și îl lăsase acolo unde îl îngropase mama lor. Părăsise un pui care avea nevoie de el; nu voia să facă din nou aceeași greșală.

Dar încă nu știa ce să facă cu Lusa. Privind sus, spre coroana copacului, Toklo zărea silueta puiului de urs negru, atârnat în căușul dintre două crengi, cu nasul vârât sub labe. Urșii negri erau slabi, toată lumea știa asta. Întotdeauna se cățărau în copaci, pentru că le era prea frică să doarmă pe pământ. Lusa era la fel de moale ca oricare dintre ei, poate chiar mai moale, pentru că le lăsase pe fețele-turtite să aibă grijă de ea.

Neliniștea a pus stăpânire pe mintea lui Toklo. Lusa venise tocmai din Valea Urșilor ca să-l caute; „A avut nevoie de curaj pentru asta“, a recunoscut el fără chef. Și o cunoscuse pe mama lui.

Când a privit-o pe Lusa, Toklo a simțit umbra uriașă a Okăi deasupra ei. Nu o vedea, dar știa că e de față, aidoma feței întunecate a lunii. „De ce m-a părăsit? De ce n-a putut să aibă grijă de mine așa cum a avut grijă și de Tobi?“ Toklo și-a afundat ghearele în pământ. Nu voia să se gândească la Oka. Dacă n-ar fi venit Lusa, ar fi putut s-o uite pentru totdeauna.

„Ce n-aș da să plece și să ne lase în pace! Și n-am de gând să ascult prostiile pe care vrea să mi le transmită de la mama!“

Toklo a închis ochii și s-a zvârcolit și mai tare între frunzele uscate. I-a luat mult timp până să adoarmă.

Toklo s-a ridicat din adăpostul lui dintre rădăcini și și-a scuturat blana de frunze și de ace de pin. A tras aer adânc în piept și s-a delectat cu bogăția de mirosuri a pădurii; frunze, pământ reavăn, un raton care își târșăise picioarele pe acolo în timpul nopții. Se simțea umezeală în aer, dar amenințarea ploii trecuse, iar soarele își trimitea ghearele lungi printre frunzele copacilor.

— Ce zi minunată pentru o călătorie! a exclamat Ujurak, dând buzna afară din adăpost și oprindu-se lângă Toklo. Hai să mergem!

Pentru o clipă, Toklo a sperat că Ujurak uitase de Lusa. Puteau pleca pârș-pârș și s-o lase să doarmă în copac. Dar a pufnit dezamăgit când Ujurak s-a întors și și-a sprijinit labele din față de trunchiul copacului.

— Lusa! Hei, Lusa, scularea!

— Ce?

Puiul de urs negru a ridicat capul și s-a uitat în jos, buimacă de somn. Privirea i s-a luminat când l-a văzut pe Ujurak.

— E vremea să plecăm?

S-a lăsat să alunece în jos pe trunchiul copacului și a aterizat lângă Ujurak. Pentru o clipă, Toklo și-a dorit să poată urca și el cu atâta dibăcie ca Lusa, dar și-a alungat gândul. Urșii bruni erau puternici; nu aveau nevoie să se cațere în copaci.